

Arrest

nr. 326 397 van 9 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. HAUWEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Shkodër, Albanië, en bezit u de Albanese nationaliteit.

Vanaf uw zes jaar tot uw veertien jaar waren u, uw moeder en uw twee broers het slachtoffer van psychologisch en fysiek geweld door uw vader. U mocht van uw vader niet naar school gaan. Toen u dertien was probeerde uw vader u uit te huwelijken aan een man van veertig jaar. Na uw dertiende verjaardag probeerde u een keer een aangifte tegen uw vader bij de politie te doen. U ging richting het politiecommissariaat, maar toen u er bijna was, zag u dat uw vader u achtervolgde. Hij sloeg u in het midden van de straat en nam u terug mee naar huis. Toen u vijftien jaar was, gebruikte uw vader ook seksueel geweld tegen u. Hij probeerde u meerdere keren aan te raken.

Op 18 november 2021 verlieten u, uw moeder S.G. (...) (O.V. (...)) en uw twee minderjarige broers, P.G. (...) en J.G. (...), Albanië. Jullie kwamen op 21 november 2021 in België aan. Uw moeder diende op 23 november 2021 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd het verzoek van uw moeder ook in uw naam als vergezellende minderjarige ingediend.

Uw moeder verklaarde haar partner, uw vader, te vrezen bij een terugkeer naar Albanië omwille van zijn gewelddadig gedrag. Ze haalde daarbij ook aan dat u hiervan een slachtoffer was. Op 26 augustus 2022 besloot het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat haar verzoek kennelijk ongegrond was, daar ze niet aantoonde dat ze voor de door haar aangehaalde problemen met uw vader – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Wat betreft de verstandelijke beperking van uw broers (en de problemen die dat met zich meebrengt) en het feit dat uw moeder aan reuma leidt, werd vastgesteld dat dergelijke problemen van louter socio-economische en medische aard zijn en als dusdanig geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Uw moeder ging hiertegen in beroep, waarna de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS bevestigde op 18 januari 2023. De Raad van State verwierp haar cassatieberoep op 6 april 2023.

Zonder België verlaten te hebben diende uw moeder op 25 juli 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Andermaal werd het verzoek van uw moeder ook in uw naam als vergezellende minderjarige ingediend. Uw moeder haalde aan nog steeds te vrezen voor uw vader bij een terugkeer naar Albanië. Daarnaast verklaarde ze dat uw twee broers mentale problemen hebben en agressief zijn, waardoor ze hen niet de baas kon. Ze hebben gespecialiseerde zorgen die niet mogelijk zijn in Albanië. Op 21 september 2023 werd dit tweede verzoek van uw moeder niet-ontvankelijk verklaard aangezien ze louter opnieuw verwees naar de problemen met uw vader en de medische problemen van uw broers. Er werd opnieuw gewezen op de in Albanië aanwezige beschermingsmodaliteiten. Uw moeder tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 6 maart 2024 vroeg de advocaat van uw moeder een heropening van haar dossier, wat geweigerd werd. Andermaal zonder België verlaten te hebben, diende uw moeder op 28 maart 2024 een derde verzoek om internationale bescherming in. Opnieuw verwees ze hierbij naar de problemen met uw vader en voegde toe dat in september 2023 haar woning afbrandde en zij niet weet niet of uw vader deze woning al dan niet in brand heeft gestoken. Daarnaast stelde zij tevens dat zij en haar kinderen in België veel medische problemen hebben. Op 21 mei 2024 werd ook dit derde verzoek niet-ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal. Uw moeder ging hiertegen in beroep, de procedure is hangende bij de RvV.

Ondertussen meerderjarig geworden, diende u op 13 september 2024 zelf een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw origineel paspoort; een doktersattest dat handelt over het fysiek en seksueel geweld uitgaande van uw vader in het verleden jegens u en de aanwezigheid van een litteken op uw been als gevolg van een steekaanval door uw vader; en een medisch attest dat u geen vrouwelijke genitale verminking onderging.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief moet vooreerst worden vastgesteld dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Op uw vraag, werd het persoonlijk onderhoud bij het CGVS afgenomen door een vrouwelijke protection officer en een vrouwelijke tolk. Bijgevolg werd u deze specifieke steunmaatregel verleend en kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat in het kader van onderhavige procedure uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 12 mei 2024 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Er dient vastgesteld te worden dat u zich beroept op de motieven die reeds door uw moeder werden opgeworpen in haar opeenvolgende verzoeken, met name de problemen van geweldpleging van uw vader jegens u, uw moeder en uw broers. Het Commissariaat-generaal oordeelde in het kader van haar eerste verzoek van uw moeder dat zij niet aantoonde dat ze voor de problemen van huiselijk geweld gepleegd door uw vader jegens jullie – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië - geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming, wat niet het geval bleek te zijn in uw moeder haar verzoek. Uw moeder bracht in haar tweede en derde verzoek geen elementen aan die hier een ander licht op schijnen. Er werd hierbij opnieuw gewezen op de in Albanië aanwezige beschermingsmodaliteiten.

U brengt voor wat betreft uw problemen met uw vader geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling in het verzoek van uw moeder, in het bijzonder voor wat betreft jullie beschermingsmogelijkheden in Albanië:

- Uw verklaringen omtrent uw pogingen om klacht tegen uw vader in te dienen, zijn inconsistent. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u aanvankelijk dat u twee à drie keer klacht tegen hem probeerde in te dienen (CGVS, p. 6). U verklaarde tevens dat u met uw moeder naar de politie ging, waarna uw vader een nacht in de cel doorbracht (CGVS, p. 7). Later tijdens datzelfde persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat u louter een keer melding probeerde te doen, maar dat niet deed omdat uw vader u achtervolgde (CGVS, p. 9 en 10). Wanneer u erop gewezen werd dat u eerder verklaard had dat u twee à drie keer probeerde om klacht tegen uw vader in te dienen, verklaarde u dat dat in uw gedachten was (CGVS, p. 10). Dit is absoluut niet serieus te nemen. U verklaarde vervolgens ook dat uw moeder een keer klacht tegen hem indiende, maar dat u niet met haar meeging (CGVS, p. 10), wat niet overeenkomt met uw eerdere verklaringen.*
- Uw verklaringen omtrent de pogingen die uw moeder ondernam om een klacht neer te leggen zijn tegenstrijdig aan haar verklaringen. Zo verklaarde u dat uw moeder een week voor jullie vertrek in november 2021 een keer naar de politie ging om een klacht in te dienen (CGVS, p.7). Uw moeder verklaarde echter dat zij na 2019 de politie niet meer contacteerde voor de problemen met haar partner, uw vader (CGVS S.G. (...) dd. 10/08/2022, p.11).*
- U ondernam geen verdere stappen om het geweld van uw vader ergens aan te kaarten. U ging niet naar een organisatie. U stelde louter dat deze niet bestaan in Albanië, wat tegengesproken wordt door objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratief dossier toegevoegd werd (zie map 'Landeninformatie').*
- U stelde dat u bij terugkeer naar Albanië en in geval van problemen met uw vader weldegelijk naar de politie zou kunnen gaan. U stelde evenwel dat het niets zou opleveren omdat niemand bescherming van hen kreeg.*

Gevraagd op wat u zich baseerde om dat ze zeggen, verwees u louter dat uw moeder het probeerde, dat er twee weken geleden een jongen van vijftien jaar neergestoken en dat u de situatie in Albanië kent. Voor het overige kon u geen voorbeelden aanhalen (CGVS, p.11).

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 5 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politioneel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "onestop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan), de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag en de oprichting in februari 2022 van een nieuwe, volledig onafhankelijke, controledienst die het mandaat heeft om de werking van de veiligheidsdiensten op alle niveaus te onderzoeken en te beoordelen, zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werd in deze context in 2020 binnen het ministerie van Justitie het Free Legal Aid (FLA) Directorate opgericht, zo ook werden op het terrein meerdere kantoren voor rechtsbijstand geopend die gratis juridische hulp verlenen. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms

zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo werd in juni 2016 de Wet op de algemene doorlichtingsprocedure (Vetting law) aangenomen. Deze wet vormt de basis voor een grondige doorlichting van alle rechters en magistraten en bracht in de praktijk reeds een positieve impact teweeg in de strijd tegen corruptie. De doorlichtingsprocedure (en het afvallen van vele magistraten) heeft wel als bijwerking dat er een grote achterstand is gecreëerd waardoor de toegang tot het gerecht bemoeilijkt wordt. In februari 2018 werd tevens een wettelijk kader gecreëerd voor het doorlichten van alle politieagenten op hun integriteit en professionalisme. In 2019 was hiermee ook effectief gestart. Eind 2019 ging tevens het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), bestaande uit de Special Prosecution Office (SPO) en een aantal Special Courts en met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie, van start. Dit versterkt de algehele capaciteit om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een Actieplan voor de implementering van een intersectorale aanpak van corruptie (nu voor de periode 2020-2023), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018, de aanname in februari 2023 van een (nieuw) actieplan 2023-2025 voor de strijd tegen de georganiseerde misdaad en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 5 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet op maatregelen tegen geweld in familierelaties gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen verschillende keren gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex)-echtgenoot van het slachtoffer. De verbeteringen aan de Wet op maatregelen tegen geweld in familierelaties verzekeren verder dat vrouwen en meisjes die geweld ervaren ook onmiddellijk politiebescherming krijgen wanneer ze hiervan een melding doen, dat er opnieuw sprake is van preliminary protective orders en dat slachtoffers onmiddellijk (samen met de kinderen) in een shelter opgevangen worden. Voor het eerste beschermt de wet ook vrouwen zonder dat ze een formele band (huwelijks- of samenlevingscontract) met de dader hebben, zo ook werden nieuwe provisies opgenomen over de verwijdering van de dader uit de woning en werd er ingevolge deze vernieuwde wetgeving het initiatief genomen een speciale database te creëren die alle zaken die bij de rechtbanken hangende zijn samenbrengt en coördineert. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in alle gemeenten een coördinatiemechanisme (Referral Mechanism against Domestic Violence) aanwezig, waarbij verschillende lokale instellingen (politie, ngo's, gemeentediensten, school, gezondheidscentra) samen reageren op gedetecteerde gevallen van huiselijk geweld, wat ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Daarnaast werd ook één unieke, nationale hulplijn voor vrouwen die hulp zoeken tegen huiselijk geweld in het leven geroepen en werden voorzieningen zoals vluchthuizen, advies- en gezondheidscentra en centra voor juridische bijstand verder uitgebouwd. Zo is er sprake van een nationaal centrum voor de behandeling van slachtoffers van huiselijk geweld en van het LILIUM Crisis Management Centre for sexual violence cases dat de klok rond gezondheidsbijstand verleent. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence (Conventie van Istanboel) en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie voor om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De huidige strategie dateert van juni 2021 en beslaat de periode 2021-2030. Daarnaast werden ook lokale actieplannen rond gendergelijkheid uitgewerkt. In 2022 heeft Albanië tevens de International Labour Organisation Convention on Violence and Harassment in the World of Work onderschreven. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk

geweld (ofschoon nog steeds te laag, zeker in de landelijke gebieden) verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Sinds 2018 zijn politieagenten ook wettelijk verplicht om telkens (bij elke melding van huiselijk geweld) een risico-analyse én een preliminary protective order op te stellen. Sinds 2018 moeten lokale structuren ook actief betrokken worden bij de monitoring en het afdwingen van vonnissen rond huiselijk geweld. Voortaan moet de nadruk liggen op de coördinatie en verdeling van de aanpak en op de steun aan slachtoffers. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau Child Protection Units actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Betreffende een eventuele terugkeer naar Albanië kan er volledigheidshalve nog gewezen worden op het feit dat u in staat zou moeten zijn zich zelfstandig in Albanië te vestigen. U beschikt in uw land van herkomst nog over een netwerk. Zo heeft u nog contact met uw maternale oma en uw vriendenkring met wie u dagelijks spreekt (CGVS, p. 3 en 4). Dat u hier in België in het opvangcentrum werkt en tevens plannen hebt om u in te schrijven voor een opleiding (CGVS, p.7), wijst tevens op een zekere mate van zelfredzaamheid.

Ten slotte kunnen de door u neergelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

- Uw paspoort wijst louter op uw identiteit, hetgeen hier niet in vraag getrokken wordt.
- Het medische attest betreffende de vaststelling van een litteken en uw verklaringen in dit verband dat u het slachtoffer was jarenlange agressie van uw vader jegens u, doet geen afbreuk aan uw effectieve beschermingsmogelijkheden bij terugkeer naar Albanië.
- Het andere medisch attest bevestigt louter dat u geen vrouwelijke genitale verminking onderging, niets meer.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending “van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en van artikelen 48/3 tot artikel 48/9, 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Verzoekster stelt vooreerst dat zij zich niet louter op de motieven van haar moeder beroept maar dat haar situatie specifiek is door het door haar ondergane seksuele geweld en door haar bijzondere profiel.

Verder haalt verzoekster aan dat in het beroep van haar moeder bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) genoegzaam is aangetoond “dat zijn moeder evenmin doeltreffende bescherming van de Albanese autoriteiten kan krijgen wegens haar bijzonder kwetsbare profiel ten aanzien van het geweld van haar echtgenoot.” Verzoekster wijst in dit kader op hetgeen er door haar moeder werd aangevoerd in het kader van het beroep dat haar moeder indiende bij de RvV.

Waar haar tegenstrijdige verklaringen worden verweten over de pogingen om bescherming te verkrijgen tegen haar vader, doet verzoekster gelden:

“Deze redenen houden geenszins rekening met verzoeksters jonge leeftijd ten tijde van de gebeurtenissen en ten tijde van het onderhoud, noch met haar kwetsbaarheid. Het moet worden begrepen dat zij net 18 jaar was geworden en nooit met de autoriteiten (noch met haar moeder) had gesproken over het seksuele geweld dat haar door haar vader was aangedaan. Dit is zeker een moeilijk onderwerp voor haar om over te praten. Ze kan zich moeilijk herinneren wat er gebeurd is, wat helaas kan leiden tot stress en verwarring in wat ze zegt. Het CGVS gaf ook een subjectieve interpretatie van de verklaringen van verzoekster.

Zij verklaarde:

(...)

Uit deze verklaringen blijkt voldoende duidelijk dat zij meerdere malen heeft overwogen een klacht in te dienen, maar dat niet heeft aangedurfd, behalve één keer toen zij 13 was.

Ook wil zij erop wijzen dat jongens van haar leeftijd in het dorp haar vader in cafés ontmoetten en haar vader konden vertellen waar zij heen ging en wat zij deed, zodat zij zich voortdurend in de gaten gehouden voelde en niet naar het politiebureau durfde te gaan. Zij wenste daaraan toe te voegen dat haar vader verzoekster beledigde in het bijzijn van de jonge mannen in het dorp toen hij in de cafés aan het drinken was, en hun vertelde dat zij haar zelfs seksueel konden lastigvallen als zij dat wilden. Verzoekster werd dus ook beledigd door de jongemannen in het dorp. Mede door de voortdurende bewaking wist zij niet hoe zij een klacht moest indienen.

Verzoekster bevestigde dat ze desondanks één keer, toen ze 13 was, zelf had geprobeerd een klacht tegen haar vader in te dienen en dat haar vader haar had verteld dat hij haar zou uithuwelijken aan een 40-jarige man. Ze werd echter gevolgd door haar vader, die haar op straat sloeg voor de ogen van de mensen in haar buurt, die niets deden om haar te beschermen.”

Verzoekster vervolgt:

“Verzoekster bevestigde dat haar moeder ook een klacht tegen haar vader had ingediend op zijn 13e verjaardag in de zomer van 2019, waarna hij op een nacht was gearresteerd en zeer agressief tegen hen was geweest, maar dat zij dacht dat haar moeder ook een laatste klacht had ingediend in 2021, vlak voor haar vertrek. Verzoekster was toen echter minderjarig en had de klachten niet ingediend.

In ieder geval werden de gewelddaden als zodanig niet betwist, evenmin als de gevaarlijkheid van de vader van het gezin, en er zijn voldoende bewijs om aan te nemen dat verzoekster geen doeltreffende bescherming van haar nationale autoriteiten zou kunnen krijgen als zij naar Albanië zou terugkeren, hoewel Albanië volgens de Belgische regering een veilig land is.”

Dat zij geen verdere stappen ondernam om hulp, ondersteuning en bescherming te verkrijgen, verklaart verzoekster als volgt:

“Deze overwegingen houden geen rekening met het specifieke profiel van de verzoekster, noch met het profiel van haar vader, noch met de meest recente informatie over de repressie van gendergeweld in Albanië (zie hieronder).”

Verzoekster herhaalt dit waar aangehaald wordt dat zij aangaf dat zij naar de politie kon stappen maar dat dit geen zin zou hebben omdat niemand door de politie wordt beschermd.

Verzoekster gaat vervolgens in op de motieven inzake de beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst. Zij betoogt:

“In het algemeen volstaan de in het bestreden beslissing genoemde weigeringsgronden geenszins om aan te nemen dat de Albanese autoriteiten in verzoeksters specifieke situatie doeltreffende bescherming zouden kunnen bieden.

Verzoekster toont op basis van de algemene informatie over haar land van herkomst (zie hieronder) en haar specifieke profiel, alsmede het specifieke profiel van haar vader en de aard van het ondervonden geweld, voldoende aan dat redelijkerwijs niet kan worden aangenomen dat zij van de Albanese autoriteiten doeltreffende en voldoende bescherming tegen haar vader zou kunnen krijgen in geval van terugkeer naar Albanië”.

Verzoekster stelt dat haar persoonlijke situatie, zoals aangegeven in artikel 57/6/1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), niet in aanmerking werd genomen. Verzoekster benadrukt dat zij amper 18 jaar oud is, een traditionele katholieke achtergrond heeft en afkomstig is van één van de meest landelijke en conservatieve regio's in Albanië. Verzoekster vervolgt:

“Zoals haar raadvrouw in een e-mail van 30.09.24 aan de CGVS uitlegde, zijn in de regio waar verzoekster woont, in het noorden van Albanië, genderstereotypen nog steeds erg sterk, beslist de vader van het gezin over alles en schamen vrouwen zich om een klacht tegen hun vader of echtgenoot in te dienen.

Dit wordt ook bevestigd door het laatste GREVIO-rapport over Albanië dat in september 2024 is gepubliceerd (bewijsstuk 3; zie hieronder).

Daarnaast legde de verzoekster ook uit dat haar vader haar in de gaten hield bij elke beweging in Albanië (net als de jonge mannen in het dorp). Op een dag volgde hij haar zelfs en sloeg hij haar toen ze naar het politiebureau wilde gaan.

Hoewel de dorpelingen en buren op de hoogte waren van het geweld, deden ze niets om haar familie te beschermen. Het is belangrijk om te begrijpen dat, omdat niemand in haar omgeving reageerde, verzoekster opgroeide met het idee dat dit soort geweld gewoon was, en dat de politie zich er niet tegen zou verzetten. Talrijke studies hebben ook aangetoond dat vrouwen in de regio Shkodër zeer wantrouwig staan tegenover de doeltreffendheid van de politie bij de aanpak van huiselijk geweld (zie hieronder). Bovendien weerhielden de aard van de feiten (incest) en haar jonge leeftijd haar ervan om een klacht in te dienen.

Ze heeft er zelfs nooit met haar moeder over durven praten (NPO, p.9) omdat ze bang is voor de reactie van haar moeder, die al aan depressies lijdt en erg kwetsbaar is. Verzoekster was ook erg gestrest tijdens het onderhoud (NPO, p.2). Ze wilde hieraan toevoegen dat ze beefde en zwaar ademde als gevolg van de stress.

Hoewel ze uitlegde dat ze - theoretisch - een klacht kon indienen in Albanië, zei ze dat ze zich schaamde om erover te praten en niet wilde dat haar moeder het wist. Ze is ook duidelijk bang voor represailles van haar vader.

Verzoekster was seksueel misbruikt ook in België ook door een klasgenoot en had het nooit aangedurfd om het haar moeder te vertellen of een klacht in te dienen (zie brief van 30.09.24 van verzoeksters raadsman aan het CGVS). Als verzoekster zelfs uit schaamte geen klacht durft in te dienen in België, dan zal ze ook geen klacht durven indienen in Albanië voor ditzelfde soort incidenten.

Verzoekster speelt in haar gezin ook de rol van beschermende oudere zus voor haar broers (die beiden een verstandelijke beperking hebben) en voor haar moeder: "Ik heb altijd geprobeerd om hen te beschermen met wat ik kon. Er zijn sommige gevallen, soms was ik als een mama voor mijn broers. Ik heb veel vriendschappen met mijn moeder. Ik heb ook veel genegenheid voor mijn moeder, waar ik niet omheen kan. Ik heb mezelf altijd als een echt persoon gezien. De fysieke wereld was veel belangrijker voor me dan de fysieke wereld. Als het van de kant van uw eigen vader komt, dan wordt het dubbel." (NPO, p.6). Verzoekster verklaarde dat zij in Albanië altijd een mes bij zich droeg en ook bokslessen nam om zich te verdedigen tegen de aanvallen van haar vader (NPO, p.8), waaruit ook blijkt dat zij het gevoel had er alleen voor te staan tegenover het geweld van haar vader. Verzoekster probeerde haar moeder te beschermen tegen het geweld van haar vader in Albanië. Ze legde ook uit dat ze haar jongere broertjes moest verdedigen die op weg naar school werden lastiggevallen en beledigd. Verzoekster is daarom niet in staat om zich zelfstandig te vestigen, los van de rest van haar familie, en om haar moeder en broers achter te laten, omdat ze zich grote zorgen om hen maakte.

Het feit dat ze de andere leden van haar familie wil beschermen maakt het des te ongeloofwaardiger dat ze aangifte zal doen tegen haar vader (omdat ze bang is voor represailles).

Het specifieke profiel van verzoekster - een kwetsbare jonge vrouw met een traditionele Albanese achtergrond - en haar verlangen om de psychische gezondheid van haar moeder te beschermen, alsmede haar gevoel van schaamte, hebben haar moeder ervan weerhouden het door haar vader gepleegde seksuele geweld bij de Albanese autoriteiten te melden.

De specifieke aard van de (seksuele) gewelddaden en haar jonge leeftijd hadden in aanmerking moeten worden genomen bij de beoordeling van verzoeksters daadwerkelijke mogelijkheid om in haar land doeltreffende bescherming te verkrijgen."

Verzoekster wijst ook op het bijzondere profiel van haar vader. In dit kader voert zij aan:

"Verzoekster heeft, net als haar moeder, duidelijk gemaakt dat hij oncontroleerbaar was omdat hij alcoholist was en ook drugs gebruikte (NPO, blz. 8). Hij kwam 's avonds vaak dronken thuis en sloeg zijn vrouw en kinderen thuis, maar ook op straat, in het bijzijn van mensen uit de buurt, zoals zijn moeder ook verklaarde. Hij beledigde zijn dochter ook in het bijzijn van de jongens uit het dorp toen hij dronken was in het café. Aangezien niemand ingreep, zelfs niet de buren die er getuige van waren, is het waarschijnlijk dat hij zich almachtig voelde en dat de eiseres daarentegen het gevoel had dat ze er alleen voor stond en dat niemand haar kon beschermen.

Het lijkt geen twijfel dat deze man niet bang is voor de Albanese politie en dat de geldende wet tegen huiselijk geweld in Albanië of een nieuwe klacht hem er geenszins van zou weerhouden om opnieuw gewelddadig op te treden.

Deze man beschikt waarschijnlijk niet over voldoende onderscheidingsvermogen om zich vrijwillig te voegen naar een uitzettingsbevel of een rechterlijke beslissing, of om het nut en de draagwijdte te begrijpen van een beslissing die door zijn nationale autoriteiten tegen hem wordt genomen.

Bovendien heeft hij zich des te gewelddadiger betoond toen verzoekers moeder een klacht indiende. Hij heeft verzoekster ook op straat voor de ogen van voorbijgangers geslagen toen zij op 13-jarige leeftijd een klacht bij de politie wilde indienen.

Verzoekster en haar moeder vreesden ernstige represailles van haar vader indien zij naar het land zouden terugkeren, in het bijzonder indien zij een klacht tegen hem zou indienen wegens het seksuele geweld dat haar was aangedaan.

Het bijzondere profiel van de dader van het geweld moest in aanmerking worden genomen bij de overweging dat Albanië voor verzoekster geen veilig land was wegens haar persoonlijke situatie in de zin van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980."

Verzoekster betoogt verder:

“De door het CGVS gebruikte informatie over de bescherming van vrouwen tegen huiselijk geweld in Albanië dateert van 15 juni 2017 (COI Focus: Albania Domestic violence). Dit rapport is al meer dan 6 jaar niet bijgewerkt...

Hoewel uit het COI Focus rapport van 15 juni 2020 en van 5 december 2023, over de algemene situatie in Albanië, blijkt dat Albanië een beschermingssysteem heeft voor de opsporing, vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, heeft dit rapport geen betrekking op de specifieke situatie van verzoekster.

(...)

Uit een Factsheet van UN Women, betreffende statistieken over geweld tegen vrouwen in het district van verzoekster (Shkoder), opgesteld in 2019, volgt dat vrouwen in deze regio zeer weinig vertrouwen hebben in hun autoriteiten en over het algemeen geen klachten indienen uit schaamtegevoel en angst voor represailles.

(...)

Volgens de beleids- en informatienota over huiselijk geweld tegen vrouwen in Albanië, opgesteld door de Britse regering in december 2022:

(...)

Hoewel de Albanese regering maatregelen heeft genomen om geweld tegen vrouwen te bestrijden, wordt in hetzelfde rapport het volgende opgemerkt:

(...)

Uit het rapport blijkt dat slachtoffers van huiselijk geweld in plattelandsgebieden het moeilijk vinden om klachten in te dienen, zich ervoor schamen en dat ondanks de verbeteringen die de Albanese regering heeft aangebracht, de wet in de praktijk niet goed wordt toegepast, slachtoffers van huiselijk geweld zelden rechtsbijstand krijgen en de politie slecht is toegerust om gevallen van huiselijk geweld te behandelen en dergelijke gevallen niet als misdrijven beschouwt...

(...)

Een artikel van de Verenigde Naties uit januari 2023 bevestigt dit:

(...)

Volgens een door BIRN gepubliceerde analyse zijn Albanese gemeenten met weinig geld simpelweg niet in staat om te voldoen aan hun wettelijke verplichtingen om vrouwen te helpen die een gewelddadige partner ontvluchten.

(...)

In dezelfde geest, volgens Balkan Insight :

(...)

Volgens het laatste rapport van OPFRA over huiselijk geweld, gepubliceerd in 2018, komt vooral naar voren wat de verzoeker ervan weerhoudt om een klacht in te dienen in Albanië:

(...)

Dit rapport is een vervolg op het COI Focus rapport van de CGRA over huiselijk geweld in Albanië.

(...)

Op de website van de Vedruna-vereniging:

(...).”

Verzoekster wijst op een Franstalig arrest van de RvV, dat volgens haar gevelde werd in een zeer gelijkaardige zaak.

“Al deze informatie wordt ook bevestigd in het laatste GREVIO-rapport (Group of Experts on Action against Violence against Women and Domestic Violence) over Albanië, dat in september 2024 is gepubliceerd (stuk 3).

(...)

Uit dit nieuwe rapport volgt dat de bescherming tegen seksueel en huiselijk geweld in Albanië onvoldoende en inadequaat is. Albanië kan niet worden beschouwd als een veilig land voor vrouwen die het slachtoffer zijn van dergelijk geweld, en al helemaal niet voor vrouwen met het profiel van verzoekster.”

Verzoekster concludeert:

“Gelet op al deze gegevens en op verzoeksters persoonlijke situatie, moet ervan worden uitgegaan dat verzoekster geen daadwerkelijke en geen tijdelijke bescherming in de zin van artikel 48/5, lid 2, van de wet van 15 december 1980 zal genieten indien zij naar Albanië terugkeert.

Gelet op het voorgaande dient de bestreden beslissing te worden gewijzigd en dient verzoekster te worden erkend als vluchteling op grond dat zij behoort tot de sociale groep van vrouwen die in Albanië het slachtoffer zijn van geweld.”

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

“o In hoofddorde, verzoeker erkennen als vluchteling;

o In ondergeschikte orde, verzoeker de beschermingsstatus toekennen;

o In nog meer ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS voor nader onderzoek”.

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog algemene landeninformatie bij het voorliggende verzoekschrift (bijlage 3).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen vooreerst geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Voorts maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is *in casu* dan ook niet aan de orde.

3.2. Dient voorts te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd wordt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief moet vooreerst worden vastgesteld dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Op uw vraag, werd het persoonlijk onderhoud bij het CGVS afgenomen door een vrouwelijke protection officer en een vrouwelijke tolk. Bijgevolg werd u deze specifieke steunmaatregel verleend en kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat in het kader van onderhavige procedure uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het voorliggende verzoekschrift geen dienstige argumenten aan.

Dat er met het feit dat zij aangaf slachtoffer te zijn geweest van seksueel geweld en daarom verzocht om te worden bijgestaan door een vrouwelijke ambtenaar en tolk terdege rekening werd gehouden en dat hieraan tegemoet werd gekomen met de nodige, passende steunmaatregelen, wordt door verzoekster vooreerst niet weerlegd of betwist.

Waar verzoekster aanhaalt dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud bij verweerder stress had en daardoor beefde en zwaar ademde, dient verder te worden opgemerkt dat verzoekster geheel ten onrechte tracht te laten uitschijnen dat zij ten gevolge van het feit dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud kampte met stress niet of onvoldoende bij machte zou zijn geweest om dit persoonlijk onderhoud te volbrengen, om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten en om daarbij volwaardige verklaringen af te leggen over de kernelementen in dit relaas.

Verzoekster legt in dit kader vooreerst geen attest neer waaruit zou kunnen blijken dat zij ten tijde van haar persoonlijk onderhoud met ernstige, stress gerelateerde problemen zou hebben gekampt. Zij toont aldus niet aan dat zij ten tijde van dit persoonlijk onderhoud dermate gestresseerd was dat van haar niet mocht worden verwacht dat zij dit onderhoud op een gedegen wijze kon volbrengen en in dit kader volwaardige verklaringen kon afleggen.

Daarenboven werd verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS bijgestaan door haar advocaat. Geen van beide formuleerde enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Verzoekster gaf bij de aanvang van dit persoonlijk onderhoud, hoewel zij verklaarde dat zij *“een beetje”* stress had omdat het haar eerste keer was en zij de procedure niet kende en dat zij soms niet goed kon ademen omdat zij sinusitis had, bovendien niet aan dat zij daardoor niet in staat was dit persoonlijk onderhoud te volbrengen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (npo), p. 2). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op een normale wijze is geschied en kunnen geen ernstige problemen in hoofde van verzoekster worden afgeleid. In tegendeel blijkt uit de inhoud van deze notities dat verzoekster in staat was het gesprek te volgen, dat zij de gestelde vragen begreep en dat zij hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Aldus kan nergens uit worden afgeleid dat verzoekster, al dan niet ten gevolge van stress, niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek om internationale bescherming tijdens haar persoonlijk onderhoud bij verweerder op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster en haar advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud geen opmerkingen formuleerden in de voormelde zin en nu verzoekster aangaf dat zij alles kon vertellen en de vragen en de tolk goed had begrepen (*ibid.*, p.11).

Derhalve toont verzoekster niet concreet aan en maakt zij niet hard dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe deze steunmaatregelen van invloed hadden kunnen zijn op de

behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

3.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zoals omschreven in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), artikel 57/6/1, § 2 en artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

(...)

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

(...)

§ 2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Verzoekster betwist de bestreden beslissing in dit kader niet waar, dit mede gelet op hetgeen voorafgaat, met recht gemotiveerd wordt:

“Gelet op wat voorafgaat is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 12 mei 2024 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

3.4. Verzoekster stelt haar land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van haar vader, de (ex-)echtgenoot van haar moeder.

Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, liggen de door verzoekster aangevoerde problemen en vrees ten aanzien van verzoeksters vader volledig in dezelfde lijn als en stemmen deze grotendeels overeen met de asielmotieven die in het kader van het derde verzoek om internationale bescherming werden aangevoerd door verzoeksters moeder, wiens beroep bij de RvV gekend is onder het rolnummer 317 140.

Dient te worden opgemerkt dat in het kader van het beroep dat verzoeksters moeder indiende bij haar derde verzoek om internationale bescherming bij arrest nr. 326 396 van 9 mei 2025 van de RvV geoordeeld werd als volgt:

“1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanees staatsburger, afkomstig uit Kir, Albanië.

Op 23 november 2021 verzocht u voor het eerst om internationale bescherming. Uw verklaringen waren toen als volgt: Op 30 juli 2003 trouwde u op voorstel van uw ouders met P.G. (...), waarna u in Bardhaj (Albanië) ging wonen. Twee maanden na uw huwelijk kwam naar boven dat uw man een alcoholprobleem had. Hoewel hij beweerde te zullen stoppen met drinken, gebeurde dit niet. Wanneer uw man 's avonds laat dronken thuis kwam, gebruikte hij geweld tegen u. Dit gewelddadig gedrag vond dagelijks plaats. In 2005 raakte u voor het eerst zwanger. Door het geweld van uw man, werd uw eerstgeboren dochter dood geboren. In de daaropvolgende jaren veranderde het gedrag van uw man niet. U kreeg drie kinderen met hem, een dochter S. (...) in 2006, een zoon P. (...) in 2009 en een zoon J. (...) in 2011. Uw beide zonen hebben een verstandelijke beperking als gevolg van het geweld van uw man tijdens de zwangerschap. Ze kunnen niet praten, noch lezen of schrijven. Hoewel zij in Albanië naar school gingen, was deze school niet aangepast aan hun noden, en er was geen gespecialiseerde school in de buurt. Op school werden uw zonen omwille van hun beperking gepest door de andere leerlingen. Uw zonen gedroegen zich agressief, ook ten opzichte van u. Door de huisarts werd medicatie en spuiten voorgeschreven voor uw zonen, die u moest gaan kopen bij de apotheker. Soms lukte dit financieel, soms niet. Uw man werkte af en toe, maar dronk dit geld op. Zelf werkte u in uw eigen tuin. U kreeg van een buurvrouw F. (...) en van ouders van andere kinderen op de school van uw kinderen af en toe voedsel om u te helpen. U en uw kinderen werden voortdurend

gewelddadig behandeld door uw man. Jullie moesten regelmatig naar het ziekenhuis in Shkodër voor verzorging. Uw familie probeerde tevergeefs uw man aan te manen te stoppen met zijn gewelddadig gedrag. Zij woonden echter op vier uur rijden afstand en konden niets voor u doen. U belde vijf keer of meer tevergeefs naar de politie om het geweld van uw man te melden. De politie kwam echter nooit langs. Op de verjaardag van uw dochter in augustus 2019 ontstond er een discussie omdat uw man uw dochter wou uithuwelijken aan een andere man van 40 jaar oud. Indien zij niet zou trouwen, zou uw man iedereen vermoorden. U en uw dochter waren echter tegen dit huwelijk en maakten dit ook duidelijk aan uw man. Uw man probeerde u daarop aan te vallen met een mes. Uw kinderen moesten tussen komen. U belde daarop naar de politie, die zei langs te zullen komen. De politie kwam echter niet en u ging zelf op het politiekantoor in Shkodër langs. Toen u terug naar huis keerde, vernielde uw man uw gsm en die van uw dochter. Even later kwam de politie naar u thuis en nam uw man mee. Uw man moest een nacht in de cel doorbrengen, waarna hij terug naar huis mocht gaan. Uiteindelijk ging dat voorgestelde huwelijk van uw dochter niet door. Dit had als gevolg dat zowel u als uw dochter werden geslagen en dat uw dochter niet meer naar school of de kerk mocht gaan. Na 2019 contacteerde u de politie niet meer voor de problemen met uw echtgenoot. Sinds een paar jaar heeft u reuma. U ging naar een dokter die een echografie uitvoerde en daarna een zalf voorschreef. In november 2021 kon u de situatie niet langer aan en wou u vertrekken uit Albanië. Van uw buurvrouw F. (...) kreeg u wat geld om u te helpen vertrekken. Op 18 november 2021 vertrok u 's nachts uit uw huis samen met uw drie kinderen naar Shkodër. Daar kwam u een buschauffeur tegen met wie u naar Tirana reed. In Tirana zocht u een bus naar België. U kwam twee dagen later op 20 november 2021 in België aan en verzocht op 23 november 2021 om internationale bescherming. U vreesde bij terugkeer dat de situatie met uw man nog erger zou worden. Op 26 augustus 2022 besloot het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat uw verzoek kennelijk ongegrond was. U ging hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die de beslissing van het CGVS bevestigde op 18 januari 2023. De Raad van State verwierp uw cassatieberoep op 6 april 2023.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 25 juli 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U haalde aan nog steeds te vrezen voor uw man bij een terugkeer naar Albanië. Daarnaast verklaarde u dat uw twee zonen mentale problemen hebben en agressief zijn, waardoor u hen niet de baas kon. Ze krijgen hier in België tweemaal per dag medicatie en gaan naar een speciale school. Deze gespecialiseerde zorgen zijn niet mogelijk in Albanië. Op 21 september 2023 werd uw tweede verzoek niet-ontvankelijk verklaard. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 6 maart 2024 vroeg uw advocaat via e-mail om uw dossier te heropenen, omdat u de beslissing niet zou hebben ontvangen. Deze aanvraag tot heropening werd geweigerd.

Zonder het land te hebben verlaten diende u op 28 maart 2024 uw huidige, derde verzoek om internationale bescherming in. U verwees opnieuw naar de problemen met uw ex-man, en voegde toe dat in september 2023 uw woning afbrandde. U weet niet of uw ex-man de woning in brand heeft gestoken. Daarnaast hebben u en uw kinderen in België veel medische problemen. Ter staving van uw verzoek legde u foto's neer van een verbrandde woning en een rapport van de brandweer, alsook een brief van uw sociaal assistent. Uw advocate voegde een begeleidend schrijven toe met verwijzing naar de door u aangehaalde feiten, vermelding van uw psychologische problemen en landeninformatie over Albanië. Zij voegde hier een attest van CARDA aan toe dat u wordt opgevolgd en e-mails die bevestigen dat u zou worden opgevolgd door de vzw Tabane.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Daarnaast blijkt uit de elementen die in uw administratief dossier voorhanden zijn, en met name de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken zoals bepaald in artikel 51/8 Vreemdelingenwet, dat u alle nieuwe elementen waarover u heden beschikt op dienstige wijze hebt kunnen toelichten en kenbaar maken zoals de wet dit voorschrijft. Zo bleek u bij de DVZ in staat om het gesprek over uw volgend verzoek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke, concrete en gedetailleerde antwoorden te formuleren. Hoewel de ambtenaar opmerkte dat u een verwarde indruk maakte, blijkt duidelijk dat u uitgebreide verklaringen heeft kunnen afleggen. Bovendien legde u een begeleidend schrijven van uw advocaat neer, waarin uw asielmotieven nogmaals worden toegelicht en waarvan de inhoud overeenkomt met uw verklaringen. Wat betreft de door uw advocaat aangehaalde psychische problemen, wordt vastgesteld dat tot op heden geen enkele bevestiging werd neergelegd van de vzw Tabane waaruit kan blijken dat u daadwerkelijk bij hen op consultatie bent gegaan.

Voorts wordt opgemerkt dat u, in tegenstelling tot wat uw advocaat schreef, niet heeft gevraagd om te worden gehoord door een vrouwelijke medewerker en/of tolk. Het interview op DVZ gebeurde evenwel door een vrouwelijke medewerker. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, werd verder vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere

procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen, zoals bijvoorbeeld het organiseren van een persoonlijk onderhoud (hetgeen in het kader van het huidige ontvankelijkheidsonderzoek van uw volgend verzoek een uitzondering zou vormen op de regel), rechtvaardigt.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd beschouwd als kennelijk ongegrond, daar u niet aantoonde dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw echtgenoot – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Wat betreft de verstandelijke beperking van uw zonen (en de problemen die dat met zich meebrengt) en het feit dat u aan reuma leidt, werd vastgesteld dat dergelijke problemen van louter socio-economische en medische aard zijn en als dusdanig geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. De RvV bevestigde op 18 januari 2023 de beslissing van het CGVS. Uw beroep bij de Raad van State werd op 6 april 2023 verworpen. Uw tweede verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard aangezien u louter opnieuw verwees naar de problemen met uw echtgenoot en de medische problemen van uw kinderen. Er werd opnieuw gewezen op de in Albanië aanwezige beschermingsmodaliteiten. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

- Aangaande de medische en gedragsproblemen van uw kinderen werd in de vorige beslissingen reeds omstandig gemotiveerd.

- Aangaande uw verklaring dat uw woning in Albanië afbrandde, wordt vooreerst vastgesteld dat u zelf zegt niet te weten of uw ex-man hiervoor verantwoordelijk is (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Uit de door u neergelegde foto's en het verslag van de brandweer kan dit evenmin blijken. Bovendien wil het feit dat uw woning in een brand beschadigd werd niet noodzakelijk zeggen dat u nergens (anders) terecht zou kunnen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u niet enkel met uw ouders, maar ook met (minstens één van) uw broer(s) contact houdt (verklaring volgend verzoek, vraag 11, 19). Dit was ook reeds het geval vóór uw vertrek uit Albanië (CGVS 10.08.2022, p. 3-4).

- Uw verklaring dat u nog steeds uw echtgenoot in Albanië vreest doet niets af aan de vaststellingen gedaan in het kader van uw vorige verzoeken waaruit bleek dat u niet aannemelijk maakte geen/onvoldoende beroep te kunnen doen op de in Albanië beschikbare beschermingsmodaliteiten. Betreffende de stelling van uw advocaat dat u hiertoe omwille van uw psychische problemen niet in staat zou zijn, wordt opgemerkt dat, naast het feit dat u tot op heden uw psychische problemen niet afdoende gestaafd heeft, er geen enkele reden is waarom uw familieleden u hierbij niet zouden kunnen bijstaan.

- Bovendien blijkt ook op heden dat de autoriteiten ingrijpen in het kader van uw problemen – uw broer bezorgde u immers een attest van de brandweer. U gaf geen enkele reden waarom u in het kader van deze brand(stichting) geen klacht zou kunnen indienen bij de politie.

Er kan in deze opnieuw worden verwezen naar de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 5 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om

eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politieel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “onestop-shops” (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan), de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag en de oprichting in februari 2022 van een nieuwe, volledig onafhankelijke, controledienst die het mandaat heeft om de werking van de veiligheidsdiensten op alle niveaus te onderzoeken en te beoordelen, zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werd in deze context in 2020 binnen het ministerie van Justitie het Free Legal Aid (FLA) Directorate opgericht, zo ook werden op het terrein meerdere kantoren voor rechtsbijstand geopend die gratis juridische hulp verlenen. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo werd in juni 2016 de Wet op de algemene doorlichtingsprocedure (Vetting law) aangenomen. Deze wet vormt de basis voor een grondige doorlichting van alle rechters en magistraten en bracht in de praktijk reeds een positieve impact teweeg in de strijd tegen corruptie. De doorlichtingsprocedure (en het afvallen van vele magistraten) heeft wel als bijwerking dat er een grote achterstand is gecreëerd waardoor de toegang tot het gerecht bemoeilijkt wordt. In februari 2018 werd tevens een wettelijk kader gecreëerd voor het doorlichten van alle politieagenten op hun integriteit en professionalisme. In 2019 was hiermee ook effectief gestart. Eind 2019 ging tevens het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), bestaande uit de Special Prosecution Office (SPO) en een aantal Special Courts en met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie, van start. Dit versterkt de algehele capaciteit om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een Actieplan voor de implementering van een intersectorale aanpak van corruptie (nu voor de periode 2020-2023), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018, de aanname in februari 2023 van een (nieuw) actieplan 2023-2025 voor de strijd tegen de georganiseerde misdaad en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 5 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet op maatregelen tegen geweld in familierelaties gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen verschillende keren gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. De verbeteringen aan de Wet op maatregelen tegen geweld in familierelaties verzekeren verder dat vrouwen en meisjes die geweld ervaren ook onmiddellijk politiebescherming krijgen wanneer ze hiervan een melding doen, dat er opnieuw sprake is van preliminary protective orders en dat slachtoffers onmiddellijk (samen met de kinderen) in een shelter opgevangen worden. Voor het eerste beschermt de wet ook vrouwen zonder dat ze een formele band (huwelijks- of samenlevingscontract) met de dader hebben, zo ook werden nieuwe provisies opgenomen over de verwijdering van de dader uit de woning en werd er ingevolge deze

vernieuwde wetgeving het initiatief genomen een speciale database te creëren die alle zaken die bij de rechtbanken hangende zijn samenbrengt en coördineert. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in alle gemeenten een coördinatiemechanisme (Referral Mechanism against Domestic Violence) aanwezig, waarbij verschillende lokale instellingen (politie, ngo's, gemeentediensten, school, gezondheidscentra) samen reageren op gedetecteerde gevallen van huiselijk geweld, wat ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Daarnaast werd ook één unieke, nationale hulplijn voor vrouwen die hulp zoeken tegen huiselijk geweld in het leven geroepen en werden voorzieningen zoals vluchthuizen, advies- en gezondheidscentra en centra voor juridische bijstand verder uitgebouwd. Zo is er sprake van een nationaal centrum voor de behandeling van slachtoffers van huiselijk geweld en van het LILIUM Crisis Management Centre for sexual violence cases dat de klok rond gezondheidsbijstand verleent. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence (Conventie van Istanboel) en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie voor om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De huidige strategie dateert van juni 2021 en beslaat de periode 2021-2030. Daarnaast werden ook lokale actieplannen rond gendergelijkheid uitgewerkt. In 2022 heeft Albanië tevens de International Labour Organisation Convention on Violence and Harassment in the World of Work onderschreven. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld (ofschoon nog steeds te laag, zeker in de landelijke gebieden) verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Sinds 2018 zijn politieagenten ook wettelijk verplicht om telkens (bij elke melding van huiselijk geweld) een risico-analyse én een preliminary protective order op te stellen. Sinds 2018 moeten lokale structuren ook actief betrokken worden bij de monitoring en het afdwingen van vonnissen rond huiselijk geweld. Voortaan moet de nadruk liggen op de coördinatie en verdeling van de aanpak en op de steun aan slachtoffers. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau Child Protection Units actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderschutlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. De brief van uw sociaal assistent bevestigt slechts dat u in het centrum verblijft en wordt opgevolgd. De brief van uw advocaat bevat haar visie op uw verzoek. Aangaande de informatie waarnaar ze verwijst kan opgemerkt worden dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert recenter van aard is en bovendien volstaat een loutere verwijzing naar dergelijke informatie niet om een vrees in uw hoofd aan te tonen. Het gegeven dat u wordt opgevolgd bij CARDIA en er gesproken werd over opvolging bij de vzw Tabane staat hier niet ter discussie. De foto's en de verklaring van de brandweer kwamen in deze beslissing reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending “van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26

juni 1953, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en van artikelen 48/3 tot artikel 48/9, 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”.

Verzoekster verwijst vooreerst naar de brief van haar advocaat van 6 maart 2024, waarin haar kwetsbare situatie en het feit dat er onlangs psychologische zorg werd verleend worden beschreven. In deze brief wordt verzocht verdere rapporten af te wachten. Het CGVS deed dit echter niet en velde een beslissing, hetgeen volgens verzoekster in strijd is met de principes van behoorlijk bestuur en de beschermingsopdracht in hoofde van het CGVS. Verzoekster kondigt aan deze rapporten te zullen neerleggen ter terechtzitting.

Verzoekster wijst verder op de documenten van CARDA en Tabane die zij indiende. “Dit zijn nieuwe documenten voor zover de psychologische kwetsbaarheid van verzoekster nooit is gedocumenteerd door gedetailleerde rapporten in eerdere aanvragen.

Ter ondersteuning van haar nieuwe aanvraag voert verzoekster dus het bewijs van haar extreme kwetsbaarheid aan om aan te tonen dat zij in de praktijk geen doeltreffende bescherming van haar autoriteiten kan krijgen.

Mevrouw G. (...) is niet zelfstandig en beschikt niet over de intellectuele capaciteit om zichzelf te beschermen. Ze moet voortdurend worden begeleid in al haar contacten in België (arts, advocaat, enz.).

In de woorden van de maatschappelijk werker van haar centrum is de psychologische situatie van verzoekster uitzichtloos geworden:

(...)”.

Verzoekster wijst erop dat er nog andere factoren zijn die haar ervan weerhouden klacht in te dienen bij de politie, en dit ongeacht de verbeteringen in de wetgeving in Albanië.

Zo wijst zij erop dat zij afkomstig is van het platteland en dat zij in Albanië slechts enkele jaren naar school ging. In haar dorp komt bloedwraak voor en heersen er sterke genderstereotypen en verwachtingen. Huiselijk geweld is wijdverbreid en wordt beschouwd als privéaangelegenheid en vrouwen hebben geen vertrouwen in het rechtssysteem of zijn niet op de hoogte van de beschermingsmogelijkheden.

Ook geeft zij aan dat zij een geïsoleerde vrouw is die in haar eentje moet zorgen voor drie minderjarige kinderen waarvan er twee mentaal gehandicapt zijn en speciaal onderwijs nodig hebben. Daardoor kan ze moeilijk verhuizen en is het moeilijk om klacht in te dienen en tegelijk toezicht te houden op en te zorgen voor haar kinderen. Verzoeksters familieleden wonen niet in hetzelfde dorp en wonen ver van haar huis. Haar ouders zijn bejaard en kunnen niet helpen. Het waren haar ouders trouwens die haar dwongen te huwen. Thuis moest ze alleen voor haar kinderen zorgen en kreeg ze van niemand hulp. De burens grepen nooit in om haar te helpen. Slechts één van hen gaf haar geld om te kunnen vluchten.

Verzoekster is ook bang voor represailles. “Ze is ervan overtuigd dat, als ze een klacht zou indienen, haar ex-man onmiddellijk achter haar en haar kinderen aan zou komen, ongeacht wat de politie met haar klacht zou doen.

Ze gelooft geen seconde dat een klacht en een kort geding haar ex-man zouden afschrikken en haar effectief zouden beschermen.

De echtgenoot van verzoekster is al zolang ze hem kent alcoholist en daardoor onvoorspelbaar. Hij sloeg haar elke dag van haar huwelijk (!!). Hij is een extreem gevaarlijk persoon. Hij beschikt dus niet over een voldoende mate van onderscheidingsvermogen om zich vrijwillig te voegen naar een uitzettingsbevel of een eventueel rechterlijk bevel, of om het nut en de draagwijdte te begrijpen van een beslissing die tegen hem wordt genomen door zijn nationale autoriteiten.

- Omdat zij een arme vrouw met een rurale achtergrond is en vanwege haar opvoeding, is verzoekster wantrouwig en heeft zij er geen vertrouwen in dat de autoriteiten van haar land doeltreffend zullen optreden indien zij opnieuw een klacht zou indienen.

Eiseres heeft in het verleden immers al verschillende keren de politie gebeld, maar tevergeefs. Integendeel, de mishandeling van haar en haar kinderen was verergerd na de vrijlating van haar ex-man, die slechts voor één nacht was gearresteerd.

Bovendien heeft mevrouw G. (...) weinig opleiding en is ze niet op de hoogte van de rechtsmiddelen die haar ter beschikking staan. Op de vraag waarom ze geen voorlopig beschermingsbevel bij de politie heeft aangevraagd, antwoordde ze meerdere keren dat ze niet wist wat dat was en niet op de hoogte was van de regels (NEP, p. 12, 13).

- Haar huis is onlangs afgebrand door haar ex-man (zie hieronder). Ze kan nergens verblijven als ze terugkeert naar Albanië. Haar familie is niet in staat om haar en haar kinderen op te nemen, gezien het gebrek aan middelen en het gevaar dat dit betekent voor de ex-man. Haar ouders steunen haar niet en vinden het beschamend als ze haar zien terugkeren om bij hen te wonen”.

Verzoekster vervolgt:

“Omdat ze psychiatrisch lijdt en voortdurend voor haar zieke kinderen moet zorgen, is het voor eiseres onmogelijk om een baan te vinden, financieel onafhankelijk te zijn of een flat te huren.

Weliswaar zijn de medische situatie van haar kinderen, die aan een geestelijke handicap lijden, en haar behoefte a priori factoren die verband houden met haar sociaal-economische situatie, die geen verband houden met gronden voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

Het is echter duidelijk dat het CGVS niet kan afzien van het in aanmerking nemen van deze factoren om te bepalen of verzoekster een reële mogelijkheid heeft om bescherming van de plaatselijke autoriteiten te verkrijgen. Deze sociaaleconomische omstandigheden vormen immers een belemmering voor het aanvragen van bescherming.

Het is dan ook zeer moeilijk te begrijpen hoe het verzoek om internationale bescherming in het verleden door de asielautoriteiten kon worden afgewezen op grond van dergelijke duidelijke en belangrijke tekenen van kwetsbaarheid.

Hoewel mevrouw G. (...) tussen 2019 en 2021 zeker geen klacht heeft ingediend in haar land van herkomst, was ze daartoe niet in staat: ze was te bang voor haar man, ze was geïsoleerd op een plek waar geen politiebureau was (je moest een bus nemen om bij het eerste politiebureau te komen), haar man ontvoerde hen en maakte hun mobiele telefoons kapot, ze ontving doodsb bedreigingen en ze wist niet hoe ze uit deze situatie kon komen.

Het is gemakkelijk voor te stellen dat zo'n psychologische greep verwoestende effecten heeft op iemands persoonlijkheid en psychologische toestand en hen ervan weerhoudt uit hun kooi te komen om een klacht in te dienen.

Toegegeven, de eiseres slaagde er uiteindelijk na twee jaar opsluiting in om 's nachts haar land te ontvluchten, terwijl haar man buiten was, dankzij de hulp van een buurman die haar geld gaf om te ontsnappen. Ze nam de eerste bus die beschikbaar was om naar Tirana en vervolgens naar België te vluchten.

De eiseres heeft geen contact meer met deze buurman. Ze weet niet wat er van haar geworden is.

Het verlaten van haar land was niet zonder gevaar en moeilijkheden, en mevrouw G. (...) heeft moeite om uit te leggen hoe ze dit voor elkaar heeft gekregen. Zoals ze al eerder had uitgelegd, zou haar man haar en haar kinderen hebben vermoord als hij hen had betrapt op de vlucht (NEP, p.3).

Het enkele feit dat ze in staat was om haar land van herkomst te ontvluchten, rechtvaardigt op geen enkele manier dat ze hulp kon zoeken bij de lokale autoriteiten. Deze omstandigheid alleen rechtvaardigt niet dat verzoekster nu vertrouwen zou hebben in haar autoriteiten, in die mate dat zij niet langer represailles vreest als zij opnieuw een klacht zou indienen."

Tevens doet verzoekster gelden:

"De eiseres vernam dat het huis waarin ze met haar man in het dorp woonde, in september 2023 was afgebrand.

Haar broer stuurde haar foto's van het afgebrande huis. Ze vermoedt dat haar onvoorspelbare en alcoholische ex-man het huis per ongeluk of expres in brand heeft gestoken. Ze kan niemand anders bedenken die het gedaan zou kunnen hebben.

Ze wijst erop dat ze niet veel contact heeft met haar broer, die niet veel met haar praat over haar ex-man om mevrouw G. (...) niet ongerust te maken.

Het is niet waar dat ze op hulp van haar familie kon rekenen als ze naar huis zou terugkeren."

Verzoekster voert verder aan:

"De door het CGVS gebruikte informatie over de bescherming van vrouwen tegen huiselijk geweld in Albanië dateert van 15 juni 2017 (COI Focus: Albania Domestic violence). Dit rapport is al meer dan 6 jaar niet bijgewerkt...

Hoewel uit het COI Focus rapport van 15 juni 2020 en van 5 december 2023, over de algemene situatie in Albanië, blijkt dat Albanië een beschermingssysteem heeft voor de opsporing, vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, heeft dit rapport geen betrekking op de specifieke situatie van verzoekster.

Ter ondersteuning van dit nieuwe verzoek om internationale bescherming wordt u daarom recentere en relevantere informatie voorgelegd, waaruit kan worden afgeleid dat mevrouw G. (...), gelet op haar bijzondere profiel, geen aanspraak kon maken op daadwerkelijke bescherming van haar autoriteiten:

(...)

Uit een Factsheet van UN Women, betreffende statistieken over geweld tegen vrouwen in het district van verzoekster (Shkoder), opgesteld in 2019, volgt dat vrouwen in deze regio zeer weinig vertrouwen hebben in hun autoriteiten en over het algemeen geen klachten indienen uit schaamtegevoel en angst voor represailles.

(...)

Volgens de beleids- en informatienota over huiselijk geweld tegen vrouwen in Albanië, opgesteld door de Britse regering in december 2022:

(...)

Hoewel de Albanese regering maatregelen heeft genomen om geweld tegen vrouwen te bestrijden, wordt in hetzelfde rapport het volgende opgemerkt:

(...)

Uit het rapport blijkt dat slachtoffers van huiselijk geweld in plattelandsgebieden het moeilijk vinden om klachten in te dienen, zich ervoor schamen en dat ondanks de verbeteringen die de Albanese regering heeft aangebracht, de wet in de praktijk niet goed wordt toegepast, slachtoffers van huiselijk geweld zelden rechtsbijstand krijgen en de politie slecht is toegerust om gevallen van huiselijk geweld te behandelen en dergelijke gevallen niet als misdrijven beschouwt...

(...)

Een artikel van de Verenigde Naties uit januari 2023 bevestigt dit:

(...)

Volgens een door BIRN gepubliceerde analyse zijn Albanese gemeenten met weinig geld simpelweg niet in staat om te voldoen aan hun wettelijke verplichtingen om vrouwen te helpen die een gewelddadige partner ontvluchten.

(...)

Volgens het laatste rapport van OPFRA over huiselijk geweld, gepubliceerd in 2018, komt vooral naar voren wat de verzoeker ervan weerhoudt om een klacht in te dienen in Albanië:

(...)

Dit rapport is een vervolg op het COI Focus rapport van de CGRA over huiselijk geweld in Albanië. Beschikbaar op :

(...)

Tot slot, op de website van de Vedrunga-vereniging:

(...)"

Verzoekster wijst voorts op een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van in 2021 dat volgens haar gevelde werd in een zeer gelijkaardige zaak.

Verzoekster concludeert:

"Zoals hierboven uitgelegd komt mevrouw G. (...) uit een landelijke en zeer patriarchale omgeving.

Ze is laag opgeleid en heeft geen vertrouwen in haar autoriteiten. Ze is verzwakt door jaren van geweld en angst, lijdt psychiatrisch en heeft onvoldoende intellectuele middelen om zichzelf en haar kinderen tegen haar man te beschermen als ze naar Albanië terugkeert.

Zelfs indien de Albanese autoriteiten meer aandacht dan in het verleden zouden besteden aan slachtoffers van huiselijk geweld, volgt uit de objectieve informatie niet dat verzoekster in haar zeer specifieke geval, gelet op haar bijzondere profiel, effectieve bescherming van haar nationale autoriteiten zou kunnen genieten.

Uit de beschikbare informatie blijkt immers duidelijk dat er in Albanië hardnekkige problemen bestaan, zoals de onderrapportage van gevallen, de stigmatisering van overlevenden, het gebrek aan informatie over de doeltreffende tenuitvoerlegging van beschermingsbevelen en het ontbreken van voldoende ondersteunende diensten in opvanghuizen voor vrouwen die aan geweld willen ontsnappen.

Het CGVS kan niet volstaan met de stereotiepe bewering dat het om "algemene" informatie gaat en dat het zich kan verlaten op zijn autoriteiten in het licht van de verbeteringen van de wetgeving, zonder rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoekster.

Gezien de ernst van het geweld, haar bijzonder kwetsbare profiel en de aanhoudende uitdagingen op het gebied van de bescherming van vrouwen in Albanië, moest het CGVS rekening houden met deze nieuwe elementen en de bijgewerkte informatie en de zaak van verzoekster opnieuw onderzoeken

De veiligheid van de minderjarige kinderen van verzoekster in geval van terugkeer naar Albanië, en hun belangen, zijn ook in het geding.

Het CGVS had op zijn minst het gedetailleerde rapport van de psycholoog en psychiater moeten afwachten alvorens een negatieve beslissing te nemen, die later aan Uw Raad zal worden voorgelegd.

Het staat vast dat de verslechterde psychische toestand van verzoekster geenszins toelaat dat zij aanspraak maakt op bescherming van de autoriteiten..."

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

"o In hoofdde, verzoeker erkennen als vluchteling;

o In ondergeschikte orde, verzoeker de beschermingsstatus toekennen;

o In nog meer ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS voor nader onderzoek".

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoekster legt op 9 april 2025 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Het betreft vooreerst een rapport van juli 2024 van een psycholoog van de vzw Tabane, dewelke haar opvolgt sedert februari 2024. Daarnaast gaat het om een medisch attest van april 2025 in het licht van een

procedure 9ter die nog niet werd ingeleid, waaruit blijkt dat verzoekster in psychiatrische behandeling is sedert november 2024. Verder gaat het om een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9ter voor verzoeksters twee minderjarige kinderen.

Verzoekster doet op grond van deze stukken gelden:

“Deze factoren tonen eens te meer aan hoe extreem kwetsbaar de leden van dit gezin zijn.

Het is essentieel om rekening te houden met het persoonlijke profiel van verzoekster en haar gezinsleden.

Verzoeksters psycholoog merkte op dat het duidelijk is dat haar traumatische symptomen haar beletten bescherming te zoeken bij haar nationale autoriteiten.

Haar dochter S.G. (...) is pas 18 jaar oud en te jong om voor haar moeder en haar twee jongere broertjes te zorgen en hen te verdedigen en te beschermen. Ze heeft ook trauma's opgelopen en is nog steeds erg kwetsbaar.

Bij lezing van het zeer gedetailleerde rapport van 12 juli 2024 blijkt dat verzoekster ook een verhoogde angst heeft gezien de gruwelijke mishandeling waaraan zij en haar kinderen zijn blootgesteld en die zeer ernstige psychologische littekens heeft achtergelaten. Uit het gedetailleerde rapport van de psycholoog blijkt dat er dwingende redenen zijn die een terugkeer naar Albanië ondenkbaar maken vanwege de ernstige vervolging die zij eerder heeft ondergaan (vgl: RvV nr. 177.178 van 27 oktober 2016; nr. 176.545 van 19 oktober 2019). De gevolgen van de geleden fysieke schade zullen gezien de ernst van de feiten, zoals bevestigd in het rapport, de rest van haar leven duren en zijn dus blijvend. Verzoekster zou aanzienlijke psychische schade lijden indien zij met haar kinderen naar haar land van herkomst zou terugkeren. Ongeacht de bescherming die haar door de nationale autoriteiten wordt geboden (in de veronderstelling dat zij erin slaagt die bescherming te verkrijgen), zal verzoekster zich in Albanië nooit veilig voelen, gelet op de extreme ernst van het in haar land van herkomst ondervonden geweld.

In een aantal uitspraken heeft Uw Raad benadrukt dat bijzonder ernstige mishandeling met aanhoudende fysieke en psychische nawerkingen een verhoogde en aanhoudende vrees voor vervolging en de toekenning van de vluchtelingenstatus rechtvaardigt.

Dezelfde conclusie moet in het onderhavige geval worden getrokken. Gelet op deze omstandigheden moet aan verzoekster en haar drie kinderen de vluchtelingenstatus worden toegekend en moet de zaak op zijn minst naar het CGVS worden verwezen.”

3.2. Verweerder dient op 10 april 2025 op zijn beurt een document in dat door verweerder bestempeld wordt als aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Dient, waar verweerder een document indient en dit document bestempelt als aanvullende nota, vooreerst te worden gewezen op de inhoud van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, wordt namelijk bepaald:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Dient te worden vastgesteld dat verweerder bij het document dat deze bestempelt als aanvullende nota geen enkel nieuw element voegt. Verweerder beperkt zich er in deze aanvullende nota toe te pogen een repliek te bieden op en een betoog te voeren inzake één van de stukken die verzoekster indient door middel van haar aanvullende nota.

Gezien verweerder geen nieuwe elementen bij zijn aanvullende nota voegt, wordt deze aanvullende nota ambtshalve uit de debatten geweerd.

4.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster duidt niet concreet welke bepalingen uit de “artikelen 48/3 tot artikel 48/9” zij in casu en door de bestreden beslissing geschonden acht. Evenmin werkt zij deze aangevoerde schending in concreto verder uit. Derhalve beroept verzoekster zich te dezen niet dienstig op de schending van voormelde artikelen.

4.3. De Raad spreekt zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal verder niet uit over een beslissing tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of er in casu nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de

toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, artikel dat inhoudelijk volledig in lijn ligt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, is dan ook niet aan de orde.

4.4. Dient verder te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd wordt:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Daarnaast blijkt uit de elementen die in uw administratief dossier voorhanden zijn, en met name de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken zoals bepaald in artikel 51/8 Vreemdelingenwet, dat u alle nieuwe elementen waarover u heden beschikt op dienstige wijze hebt kunnen toelichten en kenbaar maken zoals de wet dit voorschrijft. Zo bleek u bij de DVZ in staat om het gesprek over uw volgend verzoek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke, concrete en gedetailleerde antwoorden te formuleren. Hoewel de ambtenaar opmerkte dat u een verwarde indruk maakte, blijkt duidelijk dat u uitgebreide verklaringen heeft kunnen afleggen. Bovendien legde u een begeleidend schrijven van uw advocaat neer, waarin uw asielmotieven nogmaals worden toegelicht en waarvan de inhoud overeenkomt met uw verklaringen. Wat betreft de door uw advocaat aangehaalde psychische problemen, wordt vastgesteld dat tot op heden geen enkele bevestiging werd neergelegd van de vzw Tabane waaruit kan blijken dat u daadwerkelijk bij hen op consultatie bent gegaan.

Voorts wordt opgemerkt dat u, in tegenstelling tot wat uw advocaat schreef, niet heeft gevraagd om te worden gehoord door een vrouwelijke medewerker en/of tolk. Het interview op DVZ gebeurde evenwel door een vrouwelijke medewerker. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, werd verder vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen, zoals bijvoorbeeld het organiseren van een persoonlijk onderhoud (hetgeen in het kader van het huidige ontvankelijkheidsonderzoek van uw volgend verzoek een uitzondering zou vormen op de regel), rechtvaardigt.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Geheel ten onrechte tracht zij immers te laten uitschijnen dat zij ten gevolge van het feit dat zij lijdt aan PTSD en chronische angstig-depressieve problemen niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader verklaringen af te leggen bij de DVZ en om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat aan haar niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Uit de neergelegde medische attesten, zoals bij verzoeksters aanvullende nota gevoegd, kan zulks immers niet worden afgeleid. Waar in deze attesten gewag wordt gemaakt van een aantal symptomen, dient immers te worden opgemerkt dat deze attesten daarbij louter of hoofdzakelijk lijken te zijn gesteund op de verklaringen en de gedragingen van verzoekster zelf gedurende een aantal ontmoetingen, over een periode van slechts enkele maanden, ten overstaan van de opstellers van deze attesten. Verder dient te worden vastgesteld dat deze attesten zijn opgesteld in vrij algemene bewoordingen en dat hierin nergens in concreto en in extenso wordt ingegaan op de ernst en de daadwerkelijk invloed van de in hoofde van verzoekster aangehaalde symptomen op verzoeksters dagdagelijkse functioneren. Nergens in deze attesten wordt enige concrete en sluitende uitspraak gedaan over de (mogelijke) invloed die verzoeksters klachten zouden hebben (gehad) op haar vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in haar verzoek om internationale bescherming. Uit de betreffende attesten blijkt aldus niet dat verzoeksters psychische problemen dermate ernstig waren of zouden zijn dat verzoekster niet of onvoldoende bij machte zou zijn of mocht worden geacht om haar procedure internationale bescherming te doorlopen, om het gehoor dat in dit kader werd afgenomen bij de DVZ en tijdens hetwelk de verklaring volgend verzoek werd ingevuld te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij op een volwaardige en gedegen wijze uiteen te zetten. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, blijkt uit de verklaring volgend verzoek die werd opgesteld bij de DVZ verder dat verzoekster de nieuwe elementen waarover zij beschikte op een dienstige wijze kon toelichten en kenbaar kon maken. Verzoekster bleek in staat om het gesprek over haar volgend verzoek te volgen, begreep de inhoud van de gestelde vragen en kon hierop duidelijke, concrete en gedetailleerde antwoorden formuleren. Hoewel zij een verwarde indruk maakte, kon zij duidelijk uitgebreide verklaringen afleggen. Daarenboven legde verzoekster een begeleidend schrijven van

haar advocaat neer, waarin haar asielmotieven nogmaals werden toegelicht en waarvan de inhoud, zoals met reden wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, overeenstemt met haar verklaringen.

Verzoekster zelf verstrekt inzake het voorgaande zelf voorts niet de minste, verdere, concrete duiding. Zij geeft niet de minste precisering of duiding inzake enige (mogelijke) invloed van haar psychische problemen op het verloop van haar procedure internationale bescherming, op haar functioneren tijdens het gehoor bij de DVZ en/of op haar concrete gezegden tijdens dit gehoor. Verzoekster toont aldus niet in concreto aan dat, waar of op welke wijze haar psychische problemen (mogelijks) van invloed zouden zijn geweest op haar gezegden; laat staan dat zij concreet zou aantonen of aannemelijk maken dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de behandeling en de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en/of de inhoud van de bestreden beslissing.

Dient in het kader van het voorgaande overigens te worden opgemerkt dat verzoeksters asielrelaas, zoals ook verzoekster zelf meermaals benadrukt, niet ongeloofwaardig werd en wordt bevonden.

Aldus toont verzoekster niet concreet aan en maakt zij niet hard dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe deze steunmaatregelen van invloed hadden kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

4.5. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

In het licht van voormeld wetsartikel, wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht gesteld:

“In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd beschouwd als kennelijk ongegrond, daar u niet aantoonde dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw echtgenoot – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Wat betreft de verstandelijke beperking van uw zonen (en de problemen die dat met zich meebrengt) en het feit dat u aan reuma leidt, werd vastgesteld dat dergelijke problemen van louter socio-economische en medische aard zijn en als dusdanig geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. De RvV bevestigde op 18 januari 2023 de beslissing van het CGVS. Uw beroep bij de Raad van State werd op 6 april 2023 verworpen. Uw tweede verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard aangezien u louter opnieuw verwees naar de problemen met uw echtgenoot en de medische problemen van uw kinderen. Er werd opnieuw gewezen op de in Albanië aanwezige beschermingsmodaliteiten. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.”

Met betrekking tot de (nieuwe) elementen die verzoekster aanvoert in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming, wordt in de bestreden beslissing in het licht van het voorgaande vooreerst met recht gemotiveerd:

“• Aangaande de medische en gedragsproblemen van uw kinderen werd in de vorige beslissingen reeds omstandig gemotiveerd.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan en brengt geen nieuwe elementen bij die hieraan afbreuk zouden kunnen doen. Dat verzoeksters minderjarige kinderen in Albanië verstoken zouden riskeren te blijven van de nodige zorg en ondersteuning, kan uit de door verzoekster door middel van een aanvullende nota neergelegde regularisatie-aanvraag namelijk hoegenaamd niet worden afgeleid. Hoe dan ook toont verzoekster niet aan en maakt zij niet aannemelijk dat de problemen in hoofde van haar minderjarige kinderen in hunnen hoofde zouden kunnen worden gekwalificeerd als zijnde vervolging of dat zij of haar kinderen op basis daarvan vervolging zou(den) riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Aldus kunnen deze problemen geen aanleiding geven tot de toekenning van internationale bescherming aan verzoekster en/of haar kinderen. Dit geldt nog des te meer gelet op de mogelijkheden tot hulp en ondersteuning waarover verzoekster, zoals hieronder zal blijken, beschikt in haar land van herkomst.

Verder wordt in het licht van de hoger aangehaalde bepaling in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld:

• Aangaande uw verklaring dat uw woning in Albanië afbrandde, wordt vooreerst vastgesteld dat u zelf zegt niet te weten of uw ex-man hiervoor verantwoordelijk is (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Uit de door u neergelegde foto's en het verslag van de brandweer kan dit evenmin blijken. Bovendien wil het feit dat uw woning in een brand beschadigd werd niet noodzakelijk zeggen dat u nergens (anders) terecht zou kunnen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u niet enkel met uw ouders, maar ook met (minstens één van) uw broer(s) contact houdt (verklaring volgend verzoek, vraag 11, 19). Dit was ook reeds het geval vóór uw vertrek uit Albanië (CGVS 10.08.2022, p. 3-4).”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Door eenvoudigweg te herhalen dat zij vermoedt dat haar ex-echtgenoot haar woning in brand stak, en dit per ongeluk of expres, doet verzoekster aan deze motieven immers hoegenaamd geen afbreuk. Ook doet verzoekster aan deze motieven geen afbreuk door boudweg te poneren dat haar familie haar omwille van een aantal redenen, zoals een gebrek aan middelen, schaamte en het gevaar inzake haar ex-man niet zou willen ondersteunen. Dit betreffen immers blote, niet-gestaafde en ongefundeerde beweringen die geen steun vinden in het dossier. Zo blijkt dat verzoeksters familie haar in het verleden wel degelijk ondersteunde, inging tegen haar ex-echtgenoot en hem aanmaande om zijn gewelddadige gedrag tegen verzoekster te stoppen. Bovendien staat verzoekster, zoals genoegzaam blijkt uit de voormelde, in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen, nog in contact met zowel haar ouders als (één van haar) broer(s). Haar familie houdt haar daarbij op de hoogte inzake haar problemen en stuurt de nodige stukken op. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeksters familieleden verzoekster, zo zij daar nood aan zou hebben, kunnen voorzien van (tijdelijk) onderdak en de nodige hulp en ondersteuning. Dat zij zulks louter uit schaamte niet zouden doen, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Waar verzoekster beweert dat haar familie zulks niet zou kunnen of willen doen omwille van het gevaar dat zou uitgaan van haar ex-echtgenoot, kan voorts worden gewezen op hetgeen hieronder volgt.

In de bestreden beslissing wordt namelijk eveneens op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“• Uw verklaring dat u nog steeds uw echtgenoot in Albanië vreest doet niets af aan de vaststellingen gedaan in het kader van uw vorige verzoeken waaruit bleek dat u niet aannemelijk maakte geen/onvoldoende beroep te kunnen doen op de in Albanië beschikbare beschermingsmodaliteiten. Betreffende de stelling van uw advocaat dat u hiertoe omwille van uw psychische problemen niet in staat zou zijn, wordt opgemerkt dat, naast het feit dat u tot op heden uw psychische problemen niet afdoende gestaaft heeft, er geen enkele reden is waarom uw familieleden u hierbij niet zouden kunnen bijstaan.

• Bovendien blijkt ook op heden dat de autoriteiten ingrijpen in het kader van uw problemen – uw broer bezorgde u immers een attest van de brandweer. U gaf geen enkele reden waarom u in het kader van deze brand(stichting) geen klacht zou kunnen indienen bij de politie.

Er kan in deze opnieuw worden verwezen naar de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 5 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt

uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politieel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “onestop-shops” (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecmissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan), de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag en de oprichting in februari 2022 van een nieuwe, volledig onafhankelijke, controledienst die het mandaat heeft om de werking van de veiligheidsdiensten op alle niveaus te onderzoeken en te beoordelen, zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werd in deze context in 2020 binnen het ministerie van Justitie het Free Legal Aid (FLA) Directorate opgericht, zo ook werden op het terrein meerdere kantoren voor rechtsbijstand geopend die gratis juridische hulp verlenen. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo werd in juni 2016 de Wet op de algemene doorlichtingsprocedure (Vetting law) aangenomen. Deze wet vormt de basis voor een grondige doorlichting van alle rechters en magistraten en bracht in de praktijk reeds een positieve impact teweeg in de strijd tegen corruptie. De doorlichtingsprocedure (en het afvallen van vele magistraten) heeft wel als bijwerking dat er een grote achterstand is gecreëerd waardoor de toegang tot het gerecht bemoeilijkt wordt. In februari 2018 werd tevens een wettelijk kader gecreëerd voor het doorlichten van alle politieagenten op hun integriteit en professionalisme. In 2019 was hiermee ook effectief gestart. Eind 2019 ging tevens het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), bestaande uit de Special Prosecution Office (SPO) en een aantal Special Courts en met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie, van start. Dit versterkt de algehele capaciteit om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een Actieplan voor de implementering van een intersectorale aanpak van corruptie (nu voor de periode 2020-2023), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018, de aanname in februari 2023 van een (nieuw) actieplan 2023-2025 voor de strijd tegen de georganiseerde misdaad en de aanpassing van de strafproceduurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 5 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet op maatregelen tegen geweld in familierelaties gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen verschillende keren gewijzigd, waarbij nieuwe

misdrifven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. De verbeteringen aan de Wet op maatregelen tegen geweld in familierelaties verzekeren verder dat vrouwen en meisjes die geweld ervaren ook onmiddellijk politiebescherming krijgen wanneer ze hiervan een melding doen, dat er opnieuw sprake is van preliminary protective orders en dat slachtoffers onmiddellijk (samen met de kinderen) in een shelter opgevangen worden. Voor het eerste beschermt de wet ook vrouwen zonder dat ze een formele band (huwelijks- of samenlevingscontract) met de dader hebben, zo ook werden nieuwe provisiën opgenomen over de verwijdering van de dader uit de woning en werd er ingevolge deze vernieuwde wetgeving het initiatief genomen een speciale database te creëren die alle zaken die bij de rechtbanken hangende zijn samenbrengt en coördineert. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in alle gemeenten een coördinatiemechanisme (Referral Mechanism against Domestic Violence) aanwezig, waarbij verschillende lokale instellingen (politie, ngo's, gemeentediensten, school, gezondheidscentra) samen reageren op gedetecteerde gevallen van huiselijk geweld, wat ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Daarnaast werd ook één unieke, nationale hulplijn voor vrouwen die hulp zoeken tegen huiselijk geweld in het leven geroepen en werden voorzieningen zoals vluchthuizen, advies- en gezondheidscentra en centra voor juridische bijstand verder uitgebreid. Zo is er sprake van een nationaal centrum voor de behandeling van slachtoffers van huiselijk geweld en van het LILIUM Crisis Management Centre for sexual violence cases dat de klok rond gezondheidsbijstand verleent. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence (Conventie van Istanboel) en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie voor om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De huidige strategie dateert van juni 2021 en beslaat de periode 2021-2030. Daarnaast werden ook lokale actieplannen rond gendergelijkheid uitgewerkt. In 2022 heeft Albanië tevens de International Labour Organisation Convention on Violence and Harassment in the World of Work onderschreven. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld (ofschoon nog steeds te laag, zeker in de landelijke gebieden) verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Sinds 2018 zijn politieagenten ook wettelijk verplicht om telkens (bij elke melding van huiselijk geweld) een risico-analyse én een preliminary protective order op te stellen. Sinds 2018 moeten lokale structuren ook actief betrokken worden bij de monitoring en het afdwingen van vonnissen rond huiselijk geweld. Voortaan moet de nadruk liggen op de coördinatie en verdeling van de aanpak en op de steun aan slachtoffers. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau Child Protection Units actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kindershulplijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”

Verzoekster slaagt er hoegenaamd niet in om de voormelde motieven te ontkrachten. In zoverre verzoekster een heel betoog afsteekt omtrent de redenen waarom zij als laaggeschoolde en onwetende vrouw, afkomstig van een traditionele omgeving en het platteland, die geïsoleerd is, het financieel moeilijk heeft en alleen instaat voor de zorg van drie kinderen (waarvan er twee mentaal gehandicapt zijn), die bang is voor represailles van haar ex-echtgenoot en die weinig vertrouwen heeft in haar autoriteiten, zich niet zou kunnen geroepen op de bescherming van haar autoriteiten, dient te worden opgemerkt dat deze elementen en argumenten reeds gekend waren, grotendeels reeds werden aangevoerd en beoordeeld en voor het overige hadden kunnen en moeten worden aangevoerd in het kader en ten tijde van verzoeksters voorgaande verzoeken om internationale bescherming. Verzoekster kan onderhavig verzoek om internationale bescherming en het voorliggende verzoekschrift niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de reeds in het kader van haar voorgaande verzoeken gedane beoordeling. Omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen, staat deze beoordeling te dezen vast. Ook het Franstalige arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar verzoekster verwijst werd reeds door verzoekster aangevoerd en maakte bijgevolg reeds deel uit van de beoordeling die geschiedde in het kader van verzoeksters voorgaande verzoeken om internationale bescherming.

In zoverre verzoekster daarnaast tracht te laten uitschijnen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou worden geconfronteerd met een dermate ernstig psychisch lijden dat dit lijden zou kunnen worden gekwalificeerd als zijnde een daad van vervolging of ernstige schade, dient te worden opgemerkt dat dit uit de door verzoekster neergelegde medische attesten op generlei wijze kan worden afgeleid en dat

verzoekster zulks ook anderszins hoegenaamd niet aantoont of aannemelijk maakt. Nog daargelaten dat verzoekster ook op generlei wijze aantoont of aannemelijk maakt dat zij in het kader van de door haar aangevoerde psychische problemen in haar land van herkomst verstoken zou riskeren te blijven van de nodige gezondheidszorg, hulp en ondersteuning, toont verzoekster dan ook niet aan en maakt zij niet aannemelijk dat deze psychische problemen in haren hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Verzoekster kan met haar verwijzing naar rechtspraak die de Raad in het verleden velde geen afbreuk doen aan het voorgaande. Dient immers te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Ieder verzoek om internationale bescherming wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Waar verzoekster daarnaast voorhoudt dat omwille van haar psychische problemen en kwetsbaarheid van haar niet zou mogen of kunnen worden verwacht dat zij in haar eigen land de nodige stappen zou zetten en pogingen zou ondernemen teneinde zich te verzekeren van de bescherming, hulp en ondersteuning van haar eigen, nationale autoriteiten, dient te worden vastgesteld dat verzoekster in dit betoog niet kan worden gevolgd. Vooreerst kan in dit kader worden herhaald dat verzoekster geenszins aantoont of aannemelijk maakt dat zij in het kader van de door haar aangevoerde psychische problemen in haar land van herkomst verstoken zou riskeren te blijven van de nodige gezondheidszorg, hulp en ondersteuning. In zoverre in de door haar neergelegde medische attesten, zoals bij haar aanvullende nota gevoegd, gesteld wordt dat haar psychische problemen haar er in het verleden van weerhielden om bescherming te zoeken in haar land van herkomst en dit ook op heden zouden doen, dient verder te worden opgemerkt dat dit louter en alleen lijkt te zijn gebaseerd op verzoeksters eigen gezegden en gedragingen. Bovendien wordt dit nergens geconcretiseerd of hard gemaakt. In dit kader blijkt daarenboven uit het arrest dat de Raad velde in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming dat verzoekster, in tegenstelling met wat er in de neergelegde medische attesten wordt aangegeven, in het verleden wel degelijk een aantal pogingen ondernam teneinde bescherming te verkrijgen. Zo nam zij herhaaldelijk telefonisch contact op met de politie en begaf zij zich ook in persoon naar het politiekantoor, waarna de politie optrad tegen haar echtgenoot en deze opsloot. Verzoekster toont zich bovendien in staat om op grond van de door haar aangevoerde feiten bescherming te verzoeken vanwege de Belgische autoriteiten. Bijgevolg kan ook worden verwacht dat zij hiertoe in staat is bij haar eigen, nationale autoriteiten. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster, gelet op de inhoud van de bestreden beslissing en hetgeen hieronder volgt, op heden bezwaarlijk nog kan voorhouden dat zij niet op de hoogte zou zijn van en niet zou kunnen vertrouwen in de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst. Daarenboven beschikt verzoekster in haar land van herkomst, zoals reeds hoger werd opgemerkt, nog over een familiaal netwerk waarmee zij in contact staat. Aldus kan verzoekster zich eveneens op de hulp van dit netwerk beroepen in haar eventuele pogingen teneinde de nodige hulp, ondersteuning en bescherming te verkrijgen. Verzoekster toont aldus hoegenaamd niet aan dat zij zou kampen met dermate ernstige psychische problemen of een dusdanig verhoogde kwetsbaarheid dat deze problemen haar ertoe zouden verhinderen om, dit eventueel met de bijstand van haar familie en/of andere leden van haar netwerk in Albanië, de nodige bescherming te verkrijgen in haar land van herkomst.

De informatie die verzoekster aanhaalt en waaruit verzoekster citeert ligt verder volledig in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder en zoals aangehaald in de bestreden beslissing. Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie blijkt duidelijk en genoegzaam dat de in Albanië aanwezige autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet nemen, dat deze autoriteiten aan al hun onderdanen de nodige bescherming bieden en dat verzoekster zich bij eventuele (verdere) problemen met haar echtgenoot en zo zij, dit hierin eventueel bijgestaan door haar (familiale) netwerk in Albanië, daartoe de nodige pogingen zou ondernemen, toegang kan verschaffen tot de nodige hulp, ondersteuning en bescherming van haar eigen, nationale autoriteiten.

Het voorgaande vindt overigens duidelijke bevestiging in het feit dat Albanië (opnieuw) werd opgenomen op de lijst van veilige landen die werd vastgelegd bij artikel 1 van het KB van 12 mei 2024 tot uitvoering van het

artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2 van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De overige door verzoekster neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

4.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde en legt verzoekster geen nieuwe elementen of feiten voor die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar (volgend) verzoek om internationale bescherming.

4.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande tot slot geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.”.

Verzoekster, die aanvoert dat zij naast de problemen waarvan haar moeder gewag maakte ook slachtoffer zou zijn geworden van seksueel geweld van haar vader, toont geenszins aan dat en waarom zij bij eventuele (verdere) problemen met haar vader, dit in tegenstelling tot haar moeder, verstoeken zou riskeren te blijven van de nodige hulp, ondersteuning en bescherming in haar land van herkomst.

Nog daargelaten de vraag of verzoekster en haar moeder in dit kader tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent het aantal pogingen om klacht neer te leggen en bescherming te verkrijgen in het kader van de aangevoerde problemen met verzoeksters vader, dient immers te worden opgemerkt dat verzoekster blijkens de verklaringen die terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing en blijkens hetgeen verzoekster uiteindelijk stelt in het verzoekschrift in het verleden slechts uiterst beperkte pogingen deed teneinde zulks te bewerkstellingen. Zo dient te worden vastgesteld dat verzoekster toegeeft dat er sedert 2019 geen poging(en) meer werd(en) gedaan om de politie te contacteren. Ook liet verzoekster na om de problemen met haar vader elders aan te kaarten en ging zij bijvoorbeeld niet naar een organisatie, en dit omdat zij er onterecht van zou zijn uitgegaan dat dergelijke organisaties niet zouden bestaan.

Waar verzoekster een aantal redenen opwerpt waarom zij in het verleden geen pogingen deed om vanwege haar eigen autoriteiten bescherming te verkrijgen tegen haar vader, zoals de aard van de gepleegde feiten, het gegeven dat zij nog jong was, haar achtergrond en situatie, haar schaamte en haar gebrek aan kennis omtrent en vertrouwen in de mogelijkheden tot bescherming in haar land van herkomst, dient voorts te worden opgemerkt dat, hoewel deze redenen nog enigszins zouden kunnen verklaren waarom zij in het verleden hiertoe slechts beperkte pogingen ondernam, deze redenen hoegenaamd niet kunnen verklaren waarom verzoekster zulks op heden en bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet zou kunnen doen. Verzoekster is intussen namelijk een volwassen vrouw. Bovendien vertoonde zij in het verleden reeds de nodige assertiviteit en mondigheid en schrok zij er niet voor terug om haar familieleden te beschermen tegen haar vader en andere negatieve elementen uit hun omgeving. Zo geeft verzoekster aan dat zij de rol van beschermende oudere zus opnam voor haar moeder en haar broers, dat zij bokslessen nam en een mes droeg om zich te kunnen verweren tegen haar vader, dat zij haar moeder probeerde te beschermen tegen het

geweld van haar vader en dat zij haar broers beschermde wanneer deze op weg naar school werden lastiggevallen en beledigd. Verzoekster toont zich bovendien in staat om op grond van de door haar aangevoerde feiten bescherming te verzoeken vanwege de Belgische autoriteiten. Bijgevolg kan ook worden verwacht dat zij hiertoe in staat is bij haar eigen, nationale autoriteiten. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster, gelet op de inhoud van de bestreden beslissing en hetgeen hieronder volgt, op heden bezwaarlijk nog kan voorhouden dat zij niet op de hoogte zou zijn van en niet zou kunnen vertrouwen in de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst. Daarenboven beschikt verzoekster, zoals terecht wordt opgemerkt, naast haar moeder nog over een ruim netwerk in haar land van herkomst. Zo heeft zij nog contact met haar maternale oma in dit land en onderhoudt zij dagelijkse contacten met haar vriendenkring in dit land. Ook haar moeder beschikt, zoals blijkt uit het voorgaande, in dit land nog over een (familiaal) netwerk waarmee zij in contact staat. Aldus kan verzoekster zich eveneens op de hulp van dit netwerk beroepen in haar eventuele pogingen teneinde de nodige hulp, ondersteuning en bescherming te verkrijgen. Ook duidt verzoeksters gedrag in België, zoals met reden wordt aangehaald in de bestreden beslissing, op de nodige zelfredzaamheid. Gelet op al deze elementen, mag wel degelijk van verzoekster worden verwacht dat zij zich over haar eventuele schroom en schaamte zet en kan redelijkerwijze worden gesteld dat deze overwegingen, die geenszins opwegen tegen de aangevoerde nood aan internationale bescherming, haar er niet van mogen weerhouden om zich bij eventuele (verdere) problemen met of represailles vanwege haar vader toegang te verschaffen tot de nodige hulp, ondersteuning en bescherming van haar eigen, nationale autoriteiten.

Uit de informatie zoals gehanteerd door verweerder en zoals aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt bovendien dat zulke bescherming in verzoeksters land van herkomst wel degelijk voorhanden is. Op grond van deze informatie, wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 5 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politioneel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “onestop-shops” (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera’s in patrouillevoertuigen en van bodycamera’s bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan), de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag en de oprichting in februari 2022 van een nieuwe, volledig onafhankelijke, controledienst die het mandaat heeft om de werking van de veiligheidsdiensten op alle niveaus te onderzoeken en te beoordelen, zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werd in deze context in 2020 binnen het ministerie van Justitie het Free Legal Aid (FLA) Directorate opgericht, zo ook werden op het terrein meerdere kantoren voor rechtsbijstand geopend die gratis juridische hulp verlenen. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo werd in juni 2016 de Wet op de algemene doorlichtingsprocedure (Vetting law) aangenomen. Deze wet vormt de basis voor een grondige doorlichting van alle rechters en magistraten en bracht in de praktijk reeds een positieve impact teweeg in de strijd tegen corruptie. De doorlichtingsprocedure (en het afvallen van vele magistraten) heeft wel als bijwerking dat er een grote achterstand is gecreëerd waardoor de toegang tot het gerecht bemoeilijkt wordt. In februari 2018 werd

tevens een wettelijk kader gecreëerd voor het doorlichten van alle politieagenten op hun integriteit en professionalisme. In 2019 was hiermee ook effectief gestart. Eind 2019 ging tevens het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), bestaande uit de Special Prosecution Office (SPO) en een aantal Special Courts en met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie, van start. Dit versterkt de algehele capaciteit om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een Actieplan voor de implementering van een intersectorale aanpak van corruptie (nu voor de periode 2020-2023), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018, de aannahme in februari 2023 van een (nieuw) actieplan 2023-2025 voor de strijd tegen de georganiseerde misdaad en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 5 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet op maatregelen tegen geweld in familierelaties gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen verschillende keren gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex)-echtgenoot van het slachtoffer. De verbeteringen aan de Wet op maatregelen tegen geweld in familierelaties verzekeren verder dat vrouwen en meisjes die geweld ervaren ook onmiddellijk politiebescherming krijgen wanneer ze hiervan een melding doen, dat er opnieuw sprake is van preliminary protective orders en dat slachtoffers onmiddellijk (samen met de kinderen) in een shelter opgevangen worden. Voor het eerste beschermt de wet ook vrouwen zonder dat ze een formele band (huwelijks- of samenlevingscontract) met de dader hebben, zo ook werden nieuwe provisies opgenomen over de verwijdering van de dader uit de woning en werd er ingevolge deze vernieuwde wetgeving het initiatief genomen een speciale database te creëren die alle zaken die bij de rechtbanken hangende zijn samenbrengt en coördineert. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in alle gemeenten een coördinatiemechanisme (Referral Mechanism against Domestic Violence) aanwezig, waarbij verschillende lokale instellingen (politie, ngo's, gemeentediensten, school, gezondheidscentra) samen reageren op gedetecteerde gevallen van huiselijk geweld, wat ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Daarnaast werd ook één unieke, nationale hulplijn voor vrouwen die hulp zoeken tegen huiselijk geweld in het leven geroepen en werden voorzieningen zoals vluchthuizen, advies- en gezondheidscentra en centra voor juridische bijstand verder uitgebouwd. Zo is er sprake van een nationaal centrum voor de behandeling van slachtoffers van huiselijk geweld en van het LILIUM Crisis Management Centre for sexual violence cases dat de klok rond gezondheidsbijstand verleent. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence (Conventie van Istanboel) en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie voor om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De huidige strategie dateert van juni 2021 en beslaat de periode 2021-2030. Daarnaast werden ook lokale actieplannen rond gendergelijkheid uitgewerkt. In 2022 heeft Albanië tevens de International Labour Organisation Convention on Violence and Harassment in the World of Work onderschreven. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld (ofschoon nog steeds te laag, zeker in de landelijke gebieden) verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Sinds 2018 zijn politieagenten ook wettelijk verplicht om telkens (bij elke

melding van huiselijk geweld) een risico-analyse én een preliminary protective order op te stellen. Sinds 2018 moeten lokale structuren ook actief betrokken worden bij de monitoring en het afdwingen van vonnissen rond huiselijk geweld. Voortaan moet de nadruk liggen op de coördinatie en verdeling van de aanpak en op de steun aan slachtoffers. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau Child Protection Units actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderschuttingsdienst actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."

Verzoekster slaagt er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De informatie die verzoekster aanhaalt en waaruit verzoekster citeert ligt immers volledig in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder en zoals aangehaald in de bestreden beslissing. Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie blijkt duidelijk en genoegzaam dat de in Albanië aanwezige autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet nemen, dat deze autoriteiten aan al hun onderdanen de nodige bescherming bieden en dat verzoekster zich bij eventuele (verdere) problemen met of represailles vanwege haar vader en zo zij, dit hierin eventueel bijgestaan door haar (familiale) netwerk in Albanië, daartoe de nodige pogingen zou ondernemen, toegang kan verschaffen tot de nodige hulp, ondersteuning en bescherming van haar eigen, nationale autoriteiten.

Het voorgaande vindt overigens duidelijk bevestiging in het feit op zich dat Albanië (opnieuw) werd opgenomen op de lijst van veilige landen die werd vastgelegd bij artikel 1 van het KB van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2 van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Verzoekster kan met haar verwijzing naar een in het verleden geveld Franstalig arrest van de RvV geen afbreuk doen aan het voorgaande. Dient immers te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Ieder verzoek om internationale bescherming wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

De door verzoekster neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot evenmin afbreuk doen aan het voorgaande.

3.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, dient te worden besloten dat verzoekster geen substantiële redenen in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft opgegeven om haar land

van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de weigering van internationale bescherming en tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming en dienen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster te worden ontzegd.

3.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande tot slot geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend vijftientig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT